

SENTÈNCIA 2002-09 DE 11 DE MARÇ DE 2002

**CASS. PENSIÓ DE VELLESA. Article 41 Reglament Tècnic.
PROCÉS ADMINISTRATIU. Cosa jutjada. Acte consentit i ferm
o reproducció d'un d'anterior. Caducitat de l'acció.**

Ponent : M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

A N T E C E D E N T S D E F E T

1r.- La sentència de 16 de juliol de 2001 de la Secció Administrativa de la Batllia, a la qual es fa expressa referència quant a l'exposició de fets i les al·legacions de les parts, va estimar parcialment la demanda formulada per la Sra. A.N.F. contra la Caixa Andorrana de Seguretat Social, anul·lant les resolucions del Consell d'Administració d'aquest organisme de 21 de juny de 2000 i de la Comissió Contenciosa de 23 d'agost del mateix any, i va declarar que l'agent té dret a percebre una pensió de vellesa de 3.437'5 punts amb efectes des del 2 de juny de 2000, a més dels interessos legals corresponents, en aplicació de l'article 41, segon supòsit, del Reglament Tècnic de la C.A.S.S.

2n.- Ambdúes parts van interposar recurs d'apel·lació en data 5 de setembre de 2001, que van formalitzar davant d'aquesta Sala el 27 de setembre i l'1 d'octubre següents, respectivament.

La part agent fonamenta la seva impugnació, en primer lloc, en què els efectes de la pensió revalorada s'han de produir des del moment en que la interessada es va jubilar, és a dir, del 31 d'agost de 1995. En segon terme, al·lega que la prorrata que preveu l'article 41 del Reglament Tècnic s'ha de fer en funció del temps de treball efectiu, incloent aquell pel qual no es va cotitzar en tractar-se de períodes anteriors a la posta en marxa del règim de seguretat social el 1r. d'abril de 1968.

La representació de la C.A.S.S. reproduceix les excepcions processals que va desenvolupar en la primera instància, quant a la cosa jutjada i la caducitat de l'acció, al temps que considera que les cotitzacions a temps parcial realitzades per l'agent no es poden prendre en consideració als efectes de l'article 41 del Reglament Tècnic.

3r.- Dels esmentats escrits d'apel·lació se'n va donar trasllat a la respectiva contrapart, que els van impugnar mitjançant escrits presentats ambdós el 19 d'octubre de 2001.

4t.- En haver estat acordada la substitució de la vista oral pel tràmit de conclusions, les parts van presentar els escrits corresponents, en els quals van reproduir substancialment les al·legacions que anteriorment havien formulat.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Per raons de sistemàtica, procedeix examinar en primer lloc si concorren les excepcions de tipus processal a què fa referència el recurs d'apel·lació formulat per la Caixa Andorrana de Seguretat Social.

Pel que fa a l'existència de cosa jutjada, la C.A.S.S. es fonamenta en el fet de què la determinació de la pensió de vellesa de l'agent ja va donar lloc al seu dia al procés registrat amb el núm. SS-001-1/96, que es va cloure amb la sentència d'aquesta Sala núm. 96-47, de 20 de novembre de 1996. En opinió de l'entitat parapública, aquesta resolució impedeix el plantejament d'un procés ulterior sobre idèntica qüestió, com succeeix amb l'actual.

Tanmateix, l'apreciació de la cosa jutjada exigeix, com ha declarat una constant jurisprudència, una absoluta identitat entre els subjectes, l'objecte i la *causa petendi* d'ambdós processos. En el cas que ara s'examina, malgrat l'evident identitat subjectiva que existeix entre el procés núm SS-001-1/96 i el present, no es pot afirmar el mateix quant a l'objecte i a la causa al·legada, ja que aquell va examinar la procedència de què es reconegués a l'agent una pensió de 5.000 punts, a l'empara del primer supòsit de l'article 41 del Reglament Tècnic, mentre que el present es refereix a la pensió prorratejada que preveu el segon supòsit del mateix precepte. En conseqüència, s'ha de desestimar l'excepció de cosa jutjada que planteja la representació de la C.A.S.S.

Tercer.- Quant a la caducitat de l'acció, cal tenir en compte que les sentències d'aquesta Sala n.ºs. 99-08, de 19 de febrer de 1999, 99-35 i 99-37, ambdúes de 20 de desembre del mateix any 1999, i 00-10, de 3 de març de 2000, han resolt diversos litigis en que es plantejaven unes situacions equivalents, de manera que procedeix reproduir substancialment els fonaments d'aquestes resolucions, en aplicació del principi d'unitat de doctrina.

Atès que la fixació de la pensió de vellesa de l'agent ja va ser objecte del procés abans esmentat, que es va cloure amb la sentència d'aquesta Sala de 20 de novembre de 1996, la qüestió que es planteja ara consisteix en determinar si la nova pretensió que formula la interessada s'ha de considerar com una nova impugnació de la resolució de la C.A.S.S. que va quantificar l'import de la pensió d'acord amb els criteris de l'article 35 del Reglament Tècnic i, en conseqüència, cal considerar extemporània aquesta darrera sol·licitud.

Com es posa de relleu en les sentències abans esmentades, es fonamental determinar si entre la resolució inicial de la C.A.S.S., confirmada judicialment, i la posterior sol·licitud de la interessada es va produir algun canvi en els elements de fet o de dret que existien quan es va fixar en un principi la quantia de la pensió de vellesa.

Sobre aquest punt, la sentència apel·lada accepta l'argument de la part agent, en el sentit de què ha tingut lloc un fet nou, que consisteix en l'augment dels punts de vellesa que la interessada tenia reconeguts, com a conseqüència d'una regularització de cotitzacions endarrerides, de manera que aquella supera en l'actualitat els 960 punts que contempla l'article 41 del Reglament Tècnic, i això fa possible per primer cop l'aplicació d'aquesta norma jurídica.

Tanmateix, com posa de relleu la representació de la C.A.S.S., no es pot oblidar que la redacció vigent de l'esmentat article 41 no és d'aplicació a la interessada, segons ho disposa expressament el darrer paràgraf del precepte, ja que, quan aquest es va modificar l'any 1990, l'agent era ja major de 58 anys. En conseqüència, per a l'aplicació del precepte litigiós només li són exigibles 480 punts de vellesa, condició que aquella complia tant en el moment en què es va jubilar com quan formula davant la C.A.S.S. la seva nova petició encaminada al reconeixement de la pensió prorratejada que preveu el segon paràgraf de l'article 41 del Reglament Tècnic.

Per tot això, resulta necessari concloure que no s'ha produït una alteració dels elements fàctics o jurídics que pugui justificar una nova revisió de la quantia de la pensió de vellesa de la interessada.

En aquestes condicions, s'ha de considerar que la petició ulterior de l'agent constitueix materialment un recurs contra la decisió de reconeixement inicial de la seva pensió, ja que en realitat es discuteixen els criteris que van conduir a la determinació d'aquella en base a raonaments que ja s'haguessin pogut utilitzar en ser-li notificada la resolució inicial. En d'altres termes, com diu la sentència nº 99-37, de 20 de desembre de 1999, "la interessada estava en situació d'impugnar vàlidament la decisió en el termini de 13 dies calculats a comptar de la notificació de la decisió".

Per tot això, les resolucions de 21 de juny i 23 d'agost de 2000 que s'impugnen en aquest procés són merament confirmatòries de l'anterior resolució ferma de 27 d'octubre de 1995, per la qual cosa la demanda formulada per l'agent ha de ser considerada inadmissible i, en aquest sentit, procedeix estimar el recurs d'apel·lació que interposa la representació de la C.A.S.S.

Quart.- L'anterior conclusió fa lògicament innecessari l'examen del recurs d'apel·lació de la part agent, ja que la declaració d'inadmissibilitat de les seves pretensions és incompatible amb l'estudi de les qüestions de fons que es plantegen en aquell recurs.

D E C I S I Ó

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

1r.- Desestimar el recurs d'apel·lació que formula la Sra. A.N.F. i estimar el que interposa la Caixa Andorrana de Seguretat Social, ambdós contra la sentència de 16

de juliol de 2001 de la Secció Administrativa de la Batllia, la qual es revoca i deixa sense efecte.

2n.- Desestimar la demanda formulada per la Sra. A.N.F. contra les resolucions de la Caixa Andorrana de Seguretat Social de 21 de juny i 23 d'agost de 2000, que es confirmen en els seus propis termes.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.